

॥ ਅਧਿਆਇ-40 ॥

ਸ੍ਰੀ ਸਾਈਂ ਬਾਬਾ ਦੀਆਂ ਕਥਾਵਾਂ—1) ਸ੍ਰੀ ਬੀ.ਵੀ. ਦੇਵ ਦੀ ਮਾਤਾ ਦੇ ਪੂਜਾ ਸਮਾਰੋਹ ਵਿਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਣਾ ਅਤੇ 2) ਹੇਮਾਂਡਪੰਤ ਦੇ ਘਰ ਤਸਵੀਰ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿਚ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਣਾ।

ਇਸ ਅਧਿਆਇ ਵਿਚ ਦੋ ਕਥਾਵਾਂ ਦਾ ਵਰਨਣ ਹੈ—ਬਾਬਾ ਕਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸ੍ਰੀਮਾਨ ਦੇਵ ਦੀ ਮਾਂ ਦੇ ਘਰ ਪੂਜਾ ਵਿਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਏ ਅਤੇ ਬਾਬਾ ਕਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੋਲੀ ਦੇ ਤਿਉਹਾਰ ਦੇ ਭੋਜਨ ਸਮਾਰੋਹ ਦੇ ਮੌਕੇ 'ਤੇ ਬਾਂਦਰਾ ਵਿਚ ਹੇਮਾਂਡਪੰਤ ਦੇ ਘਰ ਪਧਾਰੇ।

ਸ੍ਰੀ ਸਾਈਂ ਸਮਰੱਥ ਧੰਨ ਹਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਨਾਂਅ ਬੜਾ ਸੁੰਦਰ ਹੈ। ਉਹ ਸੰਸਾਰਿਕ ਅਤੇ ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਦੋਨਾਂ ਹੀ ਵਿਸ਼ਿਆਂ ਵਿਚ ਆਪਣੇ ਭਗਤਾਂ ਨੂੰ ਉਪਦੇਸ਼ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਭਗਤਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਜੀਵਨ ਦਾ ਉਦੇਸ਼ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਵਿਚ ਮਦਦ ਦੇ ਕੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਸ਼ਕਤੀ ਦੇ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਭੇਦ-ਭਾਵ ਦੀ ਭਾਵਨਾ ਨੂੰ ਨਾਸ਼ ਕਰਕੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦੁਰਲੱਭ ਚੀਜ਼ ਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਕਰਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਭਗਤ ਲੋਕ ਸਾਈਂ ਦੇ ਚਰਣਾਂ 'ਤੇ ਭਗਤੀ ਨਾਲ ਡਿੱਗਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਸ੍ਰੀ ਸਾਈਂ ਬਾਬਾ ਵੀ ਭੇਦ-ਭਾਵ ਬਿਨਾਂ ਪ੍ਰੇਮ ਨਾਲ ਭਗਤਾਂ ਨੂੰ ਗਲ ਨਾਲ ਲਗਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਭਗਤਾਂ ਵਿਚ ਏਦਾਂ ਘੁਲ-ਮਿਲ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਜਿਵੇਂ ਬਰਸਾਤ ਵਿਚ ਪਾਣੀ ਨਦੀਆਂ ਵਿਚ ਮਿਲਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਸ਼ਕਤੀ ਅਤੇ ਮਾਨ ਦਿੰਦਾ ਹੈ।

ਸ੍ਰੀ ਬੀ.ਵੀ. ਦੇਵ ਡਹਾਣੂ (ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਠਾਣੇ) ਦੇ ਮਾਮਲੇਦਾਰ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਮਾਤਾ ਨੇ ਲਗਭਗ 25 ਜਾਂ 30 ਵਰਤ ਰੱਖੇ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਹੁਣ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਪੂਜਾ ਕਰਨਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸੀ। ਪੂਜਾ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਸੌ ਦੋ ਸੌ ਬ੍ਰਾਹਮਣਾਂ ਦਾ ਭੋਜਨ ਵੀ ਕਰਨਾ ਸੀ। ਸ੍ਰੀ ਦੇਵ ਨੇ ਇਕ ਤਾਰੀਕ ਮਿੱਥ ਕੇ ਬਾਪੂਸਾਹਿਬ ਜੋਗ ਨੂੰ ਇਕ ਖ਼ਤ ਸ਼ਿਰਡੀ ਲਿਖਿਆ। ਉਸ ਵਿਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਲਿਖਿਆ, “ਤੁਸੀਂ ਮੇਰੇ ਵੱਲੋਂ ਸ੍ਰੀ ਸਾਈਂ ਬਾਬਾ ਨੂੰ ਪੂਜਾ ਅਤੇ ਭੋਜਨ ਵਿਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਣ ਦਾ ਸੱਦਾ ਦੇ ਦੇਣਾ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬੇਨਤੀ ਕਰਨਾ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਗ਼ੈਰਹਾਜ਼ਰੀ ਵਿਚ ਉਤਸਵ ਅਧੂਰਾ ਹੀ ਰਹੇਗਾ। ਮੈਨੂੰ ਪੂਰੀ ਆਸ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਜ਼ਰੂਰ ਡਹਾਣੂ ਪਧਾਰ ਕੇ ਦਾਸ ਨੂੰ ਅਭਾਰੀ ਕਰਨਗੇ।”

ਬਾਪੂਸਾਹਿਬ ਜੋਗ ਨੇ ਬਾਬਾ ਨੂੰ ਉਹ ਖ਼ਤ ਪੜ੍ਹ ਕੇ ਸੁਣਾਇਆ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਸੁਣਿਆ ਅਤੇ ਸੱਚੇ ਦਿਲ ਨਾਲ ਭੇਜਿਆ ਸੱਦਾ ਸਮਝ ਕੇ ਉਹ ਕਹਿਣ ਲੱਗੇ,

।” ਉਸ ਨੂੰ ਇਕ ਸੁਖਦਾਈ ਖ਼ਤ ਲਿਖ ਦਿਉ ਕਿ ਮੈਂ ਹੋਰ ਦੋ ਆਦਮੀਆਂ ਦੇ ਨਾਲ

ਜ਼ਰੂਰ ਆਵਾਂਗਾ। ਜੇ ਕੁਝ ਬਾਬਾ ਨੇ ਕਿਹਾ ਸੀ, ਜੋਗ ਨੇ ਸ੍ਰੀ ਦੇਵ ਨੂੰ ਖਤ ਵਿਚ ਲਿਖ ਕੇ ਭੇਜ ਦਿੱਤਾ। ਖਤ ਪੜ੍ਹ ਕੇ ਦੇਵ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ੀ ਹੋਈ, ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਬਾਬਾ ਕੇਵਲ ਰਾਹਾਤਾ, ਰੂਈ ਅਤੇ ਨੀਮਗਾਂਵ ਦੇ ਇਲਾਵਾ ਹੋਰ ਕਿਤੇ ਵੀ ਨਹੀਂ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਫੇਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਵਿਚਾਰ ਆਇਆ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਲਈ ਕੀ ਨਾ-ਮੁਮਕਿਨ ਹੈ? ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਜੀਵਨੀ ਅਪਾਰ ਚਮਤਕਾਰਾਂ ਨਾਲ ਭਰੀ ਹੋਈ ਹੈ। ਉਹ ਤਾਂ ਸਰਵ-ਵਿਆਪੀ ਹਨ। ਉਹ ਕਿਸੇ ਵੀ ਭੇਸ ਵਿਚ ਅਚਾਨਕ ਹੀ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋ ਕੇ ਆਪਣਾ ਵਚਨ ਪੂਰਾ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ।

ਪੂਜਾ ਦੇ ਕੁਝ ਦਿਨ ਪਹਿਲਾਂ ਇਕ ਸੰਨਿਆਸੀ ਡਹਾਣੂ ਸਟੇਸ਼ਨ 'ਤੇ ਉਤਰਿਆ, ਜਿਹੜਾ ਬੰਗਾਲੀ ਸੰਨਿਆਸੀਆਂ ਵਰਗੀ ਪੋਸ਼ਾਕ ਧਾਰਨ ਕੀਤੇ ਹੋਏ ਸੀ। ਦੂਰ ਤੋਂ ਦੇਖਣ 'ਤੇ ਏਦਾਂ ਲੱਗਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਗਊ ਰੱਖਿਆ ਸੰਸਥਾ ਦਾ ਸੇਵਕ ਹੈ। ਉਹ ਸਿੱਧਾ ਸਟੇਸ਼ਨ ਮਾਸਟਰ ਦੇ ਕੋਲ ਗਿਆ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਚੰਦੇ ਲਈ ਬੇਨਤੀ ਕਰਨ ਲੱਗਾ। ਸਟੇਸ਼ਨ ਮਾਸਟਰ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਸਲਾਹ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਇਥੋਂ ਦੇ ਮਾਮਲੇਦਾਰ ਕੋਲ ਜਾਓ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਮਦਦ ਨਾਲ ਹੀ ਜਿੰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਓਨਾ ਚੰਦਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰ ਸਕੋਗੇ। ਠੀਕ ਉਸੇ ਵੇਲੇ ਮਾਮਲੇਦਾਰ ਵੀ ਉਥੇ ਆ ਗਏ। ਤਾਂ ਸਟੇਸ਼ਨ ਮਾਸਟਰ ਨੇ ਸੰਨਿਆਸੀ ਦੀ ਪਹਿਚਾਣ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਕਰਾਈ ਅਤੇ ਉਹ ਦੋਵੇਂ ਸਟੇਸ਼ਨ ਦੇ ਪਲੇਟਫਾਰਮ 'ਤੇ ਬੈਠ ਕੇ ਗੱਲਬਾਤ ਕਰਦੇ ਰਹੇ। ਮਾਮਲੇਦਾਰ ਨੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਇਥੋਂ ਦੇ ਮੁੱਖ ਸ਼ਹਿਰੀ ਸ੍ਰੀ ਰਾਵ ਸਾਹਿਬ ਨਰੋਤਮ ਸੇਠ ਨੇ ਧਾਰਮਿਕ ਕੰਮਾਂ ਦੇ ਲਈ ਚੰਦਾ ਇਕੱਠਾ ਕਰਨ ਦੀ ਇਕ ਸੂਚੀ ਬਣਾਈ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ ਹੁਣ ਇਕ ਹੋਰ ਦੂਜੀ ਸੂਚੀ ਬਣਾਉਣਾ ਕੁਝ ਠੀਕ ਨਹੀਂ ਲੱਗਦਾ। ਇਸ ਲਈ ਚੰਗਾ ਤਾਂ ਇਹੀ ਹੋਏਗਾ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਦੋ-ਚਾਰ ਮਹੀਨੇ ਬਾਅਦ ਫੇਰ ਇਥੇ ਦਰਸ਼ਨ ਦਿਓ। ਇਹ ਸੁਣ ਕੇ ਸੰਨਿਆਸੀ ਉਥੋਂ ਚਲਾ ਗਿਆ ਅਤੇ ਇਕ ਮਹੀਨੇ ਬਾਅਦ ਸ੍ਰੀ ਦੇਵ ਦੇ ਘਰ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਟਾਂਗੇ ਵਿਚੋਂ ਉਤਰਿਆ। ਤਾਂ ਉਸ ਨੂੰ ਦੇਖ ਕੇ ਦੇਵ ਨੇ ਮਨ ਹੀ ਮਨ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਉਹ ਚੰਦਾ ਮੰਗਣ ਹੀ ਆਇਆ ਹੈ। ਉਸ ਨੇ ਸ੍ਰੀ ਦੇਵ ਨੂੰ ਕੰਮ 'ਚ ਲਗੇ ਦੇਖ ਕੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, “ਸ੍ਰੀਮਾਨ! ਮੈਂ ਚੰਦੇ ਲਈ ਨਹੀਂ, ਬਲਕਿ ਭੋਜਨ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ ਆਇਆ ਹਾਂ।” ਦੇਵ ਨੇ ਕਿਹਾ, “ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ੀ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ, ਤੁਹਾਡਾ ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ ਸੁਆਗਤ ਹੈ।”

ਸੰਨਿਆਸੀ—ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਦੋ ਬਾਲਕ ਹੋਰ ਹਨ।

ਦੇਵ—ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਕੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਨਾਲ ਲੈ ਆਓ।

ਭੋਜਨ ਵਿਚ ਹਾਲੇ ਦੋ ਘੰਟੇ ਦੀ ਦੇਰੀ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ ਦੇਵ ਨੇ ਪੁੱਛਿਆ—ਜੇ ਆਗਿਆ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਮੈਂ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬੁਲਾਉਣ ਲਈ ਭੇਜ ਦੇਵਾਂ।

ਸੰਨਿਆਸੀ—ਤੁਸੀਂ ਚਿੰਤਾ ਨਾ ਕਰੋ, ਮੈਂ ਠੀਕ ਵਕਤ 'ਤੇ ਹਾਜ਼ਰ ਹੋ ਜਾਵਾਂਗਾ। ਦੇਵ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦੁਪਹਿਰ ਨੂੰ ਪਧਾਰਨ ਦੀ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ। ਠੀਕ 12 ਵਜੇ ਉਹ ਤਿੰਨੋਂ ਉਥੇ ਪਹੁੰਚੇ ਅਤੇ ਭੋਜਨ ਵਿਚ ਸ਼ਾਮਿਲ ਹੋ ਕੇ ਭੋਜਨ ਕਰਕੇ ਉਥੋਂ ਚਲੇ ਗਏ।

ਉਤਸਵ ਖਤਮ ਹੋਣ 'ਤੇ ਦੇਵ ਨੇ ਬਾਪੂ ਸਾਹਿਬ ਜੋਗ ਨੂੰ ਖਤ ਵਿਚ ਗਿਲਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਬਾਬਾ 'ਤੇ ਵਚਨ ਭੰਗ ਕਰਨ ਦਾ ਇਲਜ਼ਾਮ ਲਗਾਇਆ। ਜੋਗ ਉਹ ਖਤ ਲੈ ਕੇ ਬਾਬਾ ਕੋਲ ਗਏ, ਪਰ ਖਤ ਪੜ੍ਹਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਬਾਬਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਹਿਣ ਲਗੇ, “ਅਰੇ! ਮੈਂ ਉਥੇ ਜਾਣ ਦਾ ਵਚਨ ਦਿੱਤਾ ਸੀ ਤਾਂ ਮੈਂ ਉਸ ਨੂੰ ਧੋਖਾ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ। ਉਸ ਨੂੰ ਖਬਰ ਕਰੋ ਕਿ ਮੈਂ ਹੋਰ ਦੋ ਆਦਮੀਆਂ ਨਾਲ ਭੋਜਨ ਵਿਚ ਹਾਜ਼ਰ ਸੀ, ਪਰ ਜਦੋਂ ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਪਹਿਚਾਣ ਗੇ ਨਹੀਂ ਸਕਿਆ ਤਾਂ ਸੱਦਾ ਦੇਣ ਦੀ ਤਕਲੀਫ਼ ਹੀ ਕਿਉਂ ਕੀਤੀ? ਉਸ ਨੂੰ ਲਿਖੋ ਕਿ ਉਸ ਨੇ ਸੋਚਿਆ ਹੋਏਗਾ ਕਿ ਉਹ ਸੰਨਿਆਸੀ ਚੰਦਾ ਮੰਗਣ ਆਇਆ ਹੈ। ਪਰ ਕੀ ਮੈਂ ਉਸ ਦਾ ਸ਼ੱਕ ਦੂਰ ਨਹੀਂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ ਕਿ ਦੋ ਹੋਰ ਆਦਮੀਆਂ ਦੇ ਨਾਲ ਮੈਂ ਭੋਜਨ ਲਈ ਆਵਾਂਗਾ, ਕੀ ਉਹ ਤਿਮੂਰਤੀਆਂ ਠੀਕ ਵਕਤ 'ਤੇ ਭੋਜ ਵਿਚ ਸ਼ਾਮਿਲ ਨਹੀਂ ਹੋਈਆਂ? ਦੇਖੋ!

।” ਇਸ ਜਵਾਬ ਨਾਲ ਜੋਗ ਦੇ ਦਿਲ ਵਿਚ ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ੀ ਹੋਈ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਪੂਰਾ ਜਵਾਬ ਲਿਖ ਕੇ ਦੇਵ ਨੂੰ ਭੇਜ ਦਿੱਤਾ। ਜਦੋਂ ਦੇਵ ਨੇ ਜਵਾਬ ਪੜ੍ਹਿਆ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਵਿਚੋਂ ਅੱਥਰੂਆਂ ਦੀਆਂ ਧਾਰਾਂ ਵਗਣ ਲਗੀਆਂ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ-ਆਪ 'ਤੇ ਬੜਾ ਗੁੱਸਾ ਆ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਮੈਂ ਐਵੇਂ ਹੀ ਬਾਬਾ 'ਤੇ ਇਲਜ਼ਾਮ ਲਗਾਇਆ। ਉਹ ਹੈਰਾਨ ਜਿਹੇ ਹੋ ਗਏ ਕਿ ਕਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮੈਂ ਸੰਨਿਆਸੀ ਦੀ ਪਹਿਲੀ ਯਾਤਰਾ ਤੋਂ ਧੋਖਾ ਖਾਧਾ, ਜਿਹੜਾ ਕਿ ਚੰਦਾ ਮੰਗਣ ਆਇਆ ਸੀ ਅਤੇ ਸੰਨਿਆਸੀ ਦੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦਾ ਅਰਥ ਵੀ ਨਾ ਸਮਝ ਸਕਿਆ ਕਿ “ਹੋਰ ਦੋ ਆਦਮੀਆਂ ਦੇ ਨਾਲ ਮੈਂ ਭੋਜਨ 'ਤੇ ਆਵਾਂਗਾ।”

ਇਸ ਕਥਾ ਤੋਂ ਪਤਾ ਲਗਦਾ ਹੈ ਕਿ

।

ਹੁਣ ਅਸੀਂ ਦੂਜੀ ਕਥਾ, ਜਿਸ ਵਿਚ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਬਾਬਾ ਨੇ ਕਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਤਸਵੀਰ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿਚ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋ ਕੇ ਆਪਣੇ ਭਗਤਾਂ ਦੀ ਇੱਛਾ ਪੂਰੀ ਕੀਤੀ।

ਸੰਨ 1917 ਵਿਚ ਹੋਲੀ ਵਾਲੇ ਦਿਨ ਹੇਮਾਂਡਪੰਤ ਨੂੰ ਇਕ ਸੁਪਨਾ ਆਇਆ। ਬਾਬਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਕ ਸੰਨਿਆਸੀ ਦੇ ਭੇਸ ਵਿਚ ਦਿਸੇ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਹੇਮਾਂਡਪੰਤ ਨੂੰ ਜਗਾ ਕੇ ਕਿਹਾ, “ਮੈਂ ਅੱਜ ਦੁਪਹਿਰ ਨੂੰ ਤੁਹਾਡੇ ਘਰ ਭੋਜਨ ਕਰਨ ਆਵਾਂਗਾ।” ਜਗਾਉਣਾ ਵੀ ਸੁਪਨੇ ਦਾ ਇਕ ਹਿੱਸਾ ਹੀ ਸੀ। ਪਰ ਜਦੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਨੀਂਦ ਸੱਚਮੁਚ ਖੁੱਲ੍ਹੀ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਨਾ ਤਾਂ ਬਾਬਾ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਕੋਈ ਹੋਰ ਸੰਨਿਆਸੀ ਹੀ ਦਿਸਿਆ। ਉਹ ਆਪਣੀ ਯਾਦ ਦੁੜਾਉਣ ਲੱਗੇ ਅਤੇ ਹੁਣ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸੰਨਿਆਸੀ ਦੇ ਹਰੇਕ ਸ਼ਬਦ ਦੀ ਯਾਦ ਆ ਗਈ। ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਬਾਬਾ ਦੀ ਸੰਗਤ ਦਾ ਲਾਭ ਪਿੱਛਲੇ ਸੱਤ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਉਠਾ ਰਹੇ ਸੀ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਹੀ ਲਗਾਤਾਰ ਧਿਆਨ

ਕਰਦੇ ਸੀ, ਪਰ ਇਹ ਕਦੀ ਵੀ ਆਸ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਬਾਬਾ ਕਦੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਘਰ ਪਧਾਰ ਕੇ ਭੋਜਨ ਕਰਕੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਕਰਨਗੇ। ਬਾਬਾ ਦੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਨਾਲ ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ ਹੋ ਕੇ ਉਹ ਆਪਣੀ ਪਤਨੀ ਕੋਲ ਗਏ ਅਤੇ ਕਿਹਾ, “ਅੱਜ ਹੋਲੀ ਦਾ ਦਿਨ ਹੈ। ਇਕ ਸੰਨਿਆਸੀ ਮਹਿਮਾਨ ਭੋਜਨ ਲਈ ਸਾਡੇ ਘਰ ਪਧਾਰਨਗੇ। ਇਸ ਲਈ ਚੌਲ ਥੋੜ੍ਹੇ ਜ਼ਿਆਦਾ ਬਣਾਉਣਾ।” ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਪਤਨੀ ਨੇ ਮਹਿਮਾਨ ਬਾਰੇ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਕੀਤੀ ਤਾਂ ਜਵਾਬ ਵਿਚ ਹੇਮਾਂਡਪੰਤ ਨੇ ਗੱਲ ਗੁਪਤ ਨਾ ਰੱਖ ਕੇ ਸੁਪਨੇ ਦੀ ਗੱਲ ਸੱਚ-ਸੱਚ ਦੱਸ ਦਿੱਤੀ। ਤਾਂ ਉਹ ਪੁੱਛਣ ਲਗੀ ਕਿ ਕੀ ਇਹ ਵੀ ਕਦੀ ਸੰਭਵ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਸ਼ਿਰਡੀ ਦੇ ਉੱਤਮ ਭੋਜਨ ਛੱਡ ਕੇ ਏਨੀ ਦੂਰ ਬਾਂਦਰਾ ਵਿਚ ਸਾਡਾ ਰੁਖਾ-ਸੁੱਕਾ ਭੋਜਨ ਕਰਨ ਲਈ ਪਧਾਰਨਗੇ? ਹੇਮਾਂਡਪੰਤ ਨੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਦਿਵਾਇਆ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਲਈ ਕੀ ਸੰਭਵ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਉਹ ਆਪ ਨਾ ਆਉਣ ਅਤੇ ਕੋਈ ਹੋਰ ਸਰੂਪ ਧਾਰਨ ਕਰਕੇ ਇਥੇ ਪਧਾਰਨ। ਇਸ ਕਰਕੇ ਥੋੜ੍ਹੇ ਜ਼ਿਆਦਾ ਚੌਲ ਬਣਾਉਣ ਵਿਚ ਕੀ ਨੁਕਸਾਨ ਹੈ? ਇਸ ਦੇ ਬਾਅਦ ਭੋਜਨ ਦੀਆਂ ਤਿਆਰੀਆਂ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋ ਗਈਆਂ। ਹੋਲੀ ਦੀ ਪੂਜਾ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋ ਗਈ ਅਤੇ ਪਤਲਾਂ ਵਿਛਾ ਕੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਚਾਰੇ ਪਾਸੇ ਰੰਗੋਲੀ ਪਾ ਦਿੱਤੀ ਗਈ। ਦੋ ਪੰਗਤਾਂ ਬਣਾਈਆਂ ਗਈਆਂ ਅਤੇ ਵਿਚਕਾਰ ਮਹਿਮਾਨ ਦੇ ਲਈ ਥਾਂ ਛੱਡ ਦਿੱਤੀ ਗਈ। ਘਰ ਦੇ ਸਾਰੇ ਜਣੇ-ਪੁੱਤਰ, ਪੋਤਰੇ, ਧੀਆਂ ਅਤੇ ਜਵਾਈ ਵਗੈਰਾ ਆਪਣੀ-ਆਪਣੀ ਥਾਂ 'ਤੇ ਬੈਠ ਗਏ ਅਤੇ ਭੋਜਨ ਪਰੋਸਣਾ ਵੀ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋ ਗਿਆ। ਜਦੋਂ ਭੋਜਨ ਪਰੋਸਿਆ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ ਤਾਂ ਹਰੇਕ ਆਦਮੀ ਉਸ ਅਨਜਾਣ ਮਹਿਮਾਨ ਦੀ ਬੇਚੈਨੀ ਨਾਲ ਰਾਹ ਦੇਖ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਦੁਪਹਿਰ ਵੀ ਹੋ ਗਈ ਅਤੇ ਕੋਈ ਵੀ ਨਾ ਆਇਆ ਤਾਂ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਬੰਦ ਕਰਕੇ ਕੁੰਡੀ ਲਾ ਦਿੱਤੀ ਗਈ। ਅੰਨ ਸੁਧੀ ਲਈ ਘਿਉ ਵੰਡਿਆ ਗਿਆ, ਜਿਹੜਾ ਕਿ ਭੋਜਨ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਨ ਦਾ ਇਸ਼ਾਰਾ ਹੈ। ਅਗਨੀ ਨੂੰ ਆਹੂਤੀ ਦੇ ਕੇ ਸ੍ਰੀ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਨੂੰ ਨੈਵੇਦ ਅਰਪਣ ਕੀਤਾ ਗਿਆ। ਫੇਰ ਸਭ ਲੋਕ ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਭੋਜਨ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਸੀ ਕਿ ਏਨੇ ਨੂੰ ਪੌੜੀਆਂ 'ਤੇ ਕਿਸੇ ਦੇ ਚੜ੍ਹਨ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਆਉਣ ਲੱਗੀ। ਹੇਮਾਂਡਪੰਤ ਨੇ ਜਲਦੀ ਨਾਲ ਉਠ ਕੇ ਕੁੰਡੀ ਖੋਲ੍ਹੀ ਅਤੇ ਦੋ ਆਦਮੀਆਂ—1) ਅਲੀ ਮੁਹੰਮਦ ਅਤੇ 2) ਮੌਲਾਨਾ ਇਸਮੂ ਮੁਜ਼ਾਵਰ ਨੂੰ ਦਰਵਾਜ਼ੇ 'ਤੇ ਖੜੇ ਦੇਖਿਆ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਜਦੋਂ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਭੋਜਨ ਪਰੋਸਿਆ ਜਾ ਚੁੱਕਾ ਹੈ ਅਤੇ ਸਿਰਫ਼ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਨਾ ਹੀ ਬਾਕੀ ਹੈ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਨਿਮਰ ਭਾਵ ਵਿਚ ਕਿਹਾ ਕਿ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੜੀ ਤਕਲੀਫ਼ ਹੋਈ। ਇਸ ਲਈ ਅਸੀਂ ਮਾਫ਼ੀ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਾਂ। ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੀ ਥਾਲੀ ਛੱਡ ਕੇ ਦੌੜ੍ਹੇ ਆਏ ਹੋ ਅਤੇ ਬਾਕੀ ਲੋਕ ਵੀ ਤੁਹਾਡੀ ਉਡੀਕ ਵਿਚ ਹਨ, ਇਸ ਲਈ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੀ ਅਮਾਨਤ ਸੰਭਾਲੋ। ਇਸ ਦੇ ਬਾਰੇ 'ਚ ਹੈਰਾਨੀਜਨਕ ਘਟਨਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਮੌਕੇ 'ਤੇ ਸੁਣਾਵਾਂਗੇ—ਇਵੇਂ ਕਹਿ ਕੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਪੁਰਾਣੇ ਅਖ਼ਬਾਰਾਂ ਵਿਚ ਲਪੇਟਿਆ ਹੋਇਆ ਇਕ ਪੈਕਟ ਕੱਢ ਕੇ ਉਸ ਨੂੰ ਖੋਲ੍ਹ ਕੇ ਮੇਜ਼ ਉੱਪਰ ਰੱਖ ਦਿੱਤਾ। ਕਾਰਾਜ਼ ਨੂੰ ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਹੇਮਾਂਡਪੰਤ ਨੇ ਹਟਾਇਆ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬਾਬਾ ਦੀ ਇਕ ਵੱਡੀ ਸੁੰਦਰ ਤਸਵੀਰ ਦੇਖ ਕੇ ਬਹੁਤ ਹੈਰਾਨੀ ਹੋਈ। ਬਾਬਾ ਦੀ ਤਸਵੀਰ ਦੇਖ ਕੇ ਉਹ ਭਾਵੁਕ ਹੋ ਗਏ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਵਿਚੋਂ ਅੱਥਰੂਆਂ ਦੀ ਧਾਰ ਵਗਣ ਲੱਗੀ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਾਰੇ ਸਰੀਰ 'ਤੇ ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ ਲੂੰ ਕੰਡੇ ਖੜੇ ਹੋ ਗਏ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਸਿਰ ਬਾਬਾ ਦੇ ਸ੍ਰੀ ਚਰਣਾਂ 'ਤੇ ਝੁਕ ਗਿਆ। ਉਹ

ਸ੍ਰੀ ਸਾਈਂ ਸੱਚਰਿੱਤਰ

ਸੋਚਣ ਲਗੇ ਕਿ ਬਾਬਾ ਨੇ ਇਸ ਲੀਲ੍ਹਾ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿਚ ਹੀ ਮੈਨੂੰ ਆਸ਼ੀਰਵਾਦ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਹੈਰਾਨੀ ਨਾਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਅਲੀ ਮੁਹੰਮਦ ਨੂੰ ਸੁਆਲ ਕੀਤਾ ਕਿ ਬਾਬਾ ਦੀ ਇਹ ਮਨੋਹਰ ਤਸਵੀਰ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਿਥੋਂ ਮਿਲੀ? ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਮੈਂ ਇਕ ਦੁਕਾਨ ਤੋਂ ਖਰੀਦੀ ਸੀ। ਇਸ ਦਾ ਪੂਰਾ ਵਿਸਥਾਰ ਮੈਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਵੇਲੇ ਦੱਸਾਂਗਾ। ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਕੇ ਭੋਜਨ ਕਰੋ, ਕਿਉਂਕਿ ਸਾਰੇ ਤੁਹਾਡੀ ਉਡੀਕ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ। ਹੇਮਾਂਡਪੰਤ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਧੰਨਵਾਦ ਕਰਕੇ ਨਮਸਕਾਰ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਭੋਜਨ ਵਾਲੀ ਥਾਂ 'ਤੇ ਆ ਕੇ ਮਹਿਮਾਨ ਦੀ ਥਾਂ 'ਤੇ ਤਸਵੀਰ ਨੂੰ ਵਿਚਕਾਰ ਰੱਖਿਆ ਅਤੇ ਵਿਧੀ ਨਾਲ ਨੈਵੇਦ ਅਰਪਣ ਕੀਤਾ। ਸਾਰੇ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਠੀਕ ਵਕਤ 'ਤੇ ਭੋਜਨ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤਾ। ਤਸਵੀਰ ਵਿਚ ਬਾਬਾ ਦਾ ਸੁੰਦਰ ਮਨੋਹਰ ਰੂਪ ਦੇਖ ਕੇ ਹਰੇਕ ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਪ੍ਰਸੰਨਤਾ ਹੋਈ ਅਤੇ ਇਸ ਘਟਨਾ 'ਤੇ ਹੈਰਾਨੀ ਵੀ ਹੋਈ ਕਿ ਉਹ ਸਭ ਕਿਵੇਂ ਹੋਇਆ? ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬਾਬਾ ਨੇ ਹੇਮਾਂਡਪੰਤ ਨੂੰ ਸੁਪਨੇ ਵਿਚ ਦਿੱਤੇ ਆਪਣੇ ਵਚਨਾਂ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕੀਤਾ।

ਇਸ ਤਸਵੀਰ ਦੀ ਕਥਾ ਦਾ ਪੂਰਾ ਵਿਸਥਾਰ, ਭਾਵ ਅਲੀ ਮੁਹੰਮਦ ਨੂੰ ਤਸਵੀਰ ਕਿਵੇਂ ਮਿਲੀ ਅਤੇ ਕਿਸ ਕਰਕੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਲਿਆ ਕੇ ਹੇਮਾਂਡਪੰਤ ਨੂੰ ਭੇਟ ਕੀਤੀ। ਇਸ ਦਾ ਵਰਨਣ ਅਗਲੇ ਅਧਿਆਇ ਵਿਚ ਕੀਤਾ ਜਾਏਗਾ।

